

φευταὶ ἔκαμνον, ἵσοχάσθη ὅτι ἐσυμφώνησαν
νὰ εὐφρανθῶσι μὲ βλάβην τῆς γυναικαδελ-
φῆς του. Ἀφοῦ δὲ χροὸς ἑτελίωπει, ἥλθεν ἡ Ἀρ-
μαντίνη νὰ καθίσῃ πλησίον τῆς νυμφευθεί-
σης, καὶ ἐφανέρωσε πρὸς αὐτὴν τὴν οὐγχυσιν
τὴν ὅποιαν ἐλάμβανε, τοιοῦτον προξενοῦσα
ἀποτέλεσμα εἰς τοὺς αὐτὴν πλησιάζοντας.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΚΘΕΣΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΥΠΟ ΙΩΝΑ ΚΙΓΓ.

Ἢ Πανδώρα, Ἐλληνικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα
ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις, ἀπαντᾷ εἰς τὸ βλασφημον
τοῦτο βιβλίδιον ἐν ὀλγοῖς, ἀλλ' ἀπαθέστατα καὶ
σοφώτατα, καὶ ἐκ τῶν γραφομένων ἀποδεικνύει ὅτι
μάτην μοχθεῖ ὁ εἰρημένος ψευδαπόστολος νὰ ἐνσπείρῃ
εἰς τὰς Ἐλληνικὰς καρδίας αἰσθήματα αἰρετικά. Με-
ταφέρομεν δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν Μέλισσαν τὴν
ώραταν ταύτην διατριβὴν συνιστῶντες αὐτὴν εἰς τοὺς
ἀναγνώστας μας ὡς καταλληλοτάτην εἰς τὴν περί-
στασιν ταύτην.

» Εἰς τοῦτον τὸν πεπλανημένον κό-
σμον ποῦ εὑρίσκεται ἡ ἀλήθεια; ἐρωτᾷ
» ὁ συγγραφεὺς ἀμέσως ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ προοιμίου
» του. Περὶ τούτου δὲν νομίζομεν ἡμεῖς αὐτοὺς κε-
» κλημένους νὰ τῷ ἀποκριθῶμεν. Περὶ ἐνὸς ὅμως
» δυνάμεθα νὰ τὸν βεβαιώσωμεν, ὅτι καὶ ἀνὴ ἀλή-
» θεια εύρισκεται ὅλη εἰς τὸ βιβλιάριον του, καὶ ἀν
» οἱ Ἐλληνες διατελῶμεν κυλινδούμενοι ὅλοι εἰς τὸ
» ψεῦδος, τοιαύτη εἶναι ἡ πώρωσις ἡμῶν, ὥστε θέ-
» λομεν ἐμμείνει εἰς τὸ ψεῦδος, καὶ θέλομεν ἀποκρού-
» σει τὴν ἀλήθειαν τοῦ βιβλίου τοῦ Κ. Κίγγ. Δέγει
» ίσως σοφώτατα πράγματα ἀλλὰ, ἀς μῆς πιστεύσῃ,
» τὰ λέγει εἰς ὃτα οὐκ ἀκούντων καὶ οὐδέποτε ἀ-
» κουσόντων. Άν διὰ νὰ ἐκδώσῃ τὴν πραγματείαν
» του ἐδαπάνησεν, ἡ ἄντις ἐταιρία τῷ προκατέλκ-
» θεν, κριμα εἰς τὴν δαπάνην των, ἐπὶ ματαίῳ ἐ-
» ζημιώθησαν. Τὸ βιβλίον του δὲ, τι δῆποτε καὶ ἀν
» λέγη, εἶναι δι' ἡμᾶς χαρτίον ἀγραφόν. Ίσως ἐξ
» ἀβελτηρίας ἀποχρούομεν οὓς παραθέτει ἡμῖν μαρ-
» γαρίτας. Άλλ' εἰς τὴν ἀβελτηρίαν ταύτην ἔχου-
» σιν ἀπόφασιν νὰ ἐμμείνωσιν οἱ Ἐλληνες, καὶ θά
» ἐμμείνωσιν.

» Ο Κ. Κίγγ θμως δὲν λέγει ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι
» εἰς τὸ βιβλίον του, ἀλλ' εἰς τὰς ἱερὰς γραφάς.
» Εἰς τοῦτο ἔχει δίκαιον μέγα. Τῷ ὑπενθυμίζομεν
» θμως ὅτι τῶν ἀληθειῶν τῆς γραφῆς κατεχράσθη
» τοσοῦτον ἡ ἀνθρωπίνη σοφιστικότης, ὥστε εἰς αὐ-

» τῶν ἡντλησαν τὰ δόπλα καὶ τὰς ἀργάς των ὅλα,
» καὶ τὰ πλέον ἀντίθετα γριστιανικά δόγματα, τὰ
» ὀρθότερα ὡς καὶ τὰ μᾶλλον ἐσφαλμένα, καὶ αὐτὸ
» τὸ τοῦ συγγραφέως τοῦ βιβλιαρίου. Τὸ καθ' ἡ-
» μᾶς ἔχομεν τὴν ἀδιόρθωτον ἀδύναμιαν νὰ πιστεύ-
» ωμεν τὸ ἡμέτερον ὡς τὸ μόνον ὅρθον, τὸ μόνον
» συνεπὲς, τὸ μόνον οὐδὲ διάτα τα μεταβαλόν ἐκ τῆς
» ἀρχαίας τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας, τὸ μόνον τέλος
» πάσης συζητήσεως κρείττον καὶ τὴν κακίαν ἔχο-
» μεν οὐδὲ εἰς συζητήσιν νὰ ἔλθωμεν μετ' οὐδενὸς
» περὶ τούτου, καὶ τὴν ἀκρ.σίαν ἀκόμητ νὰ μὴ φθο-
» νῶμεν τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεως τῶν διμοδόξων τοῦ
» συγγραφέως ἐκκλησιῶν, ἡτις κατεκερμάτισεν αὐτὰς
» εἰς μυρίας ἀντιπάλους δόξας, καὶ τοῖς ἀφήρεσε τὴν
» ἐνότητα ἡ ἀπατεῖ ἡ ιδέα τῆς Ἐκκλησίας.
» Πρεσβεύομεν δὲ τὴν ἐμμονὴν εἰς τὰ παραδεδεγ-
» μένα, γνωρίζοντες ὅτι ἡ ἀσθένεια καὶ δοκησιοφία
» τοῦ ἀνθρωπίου νοὸς ἐπὶ πραγμάτων ἀνωτέρων τῆς
» ἐρεύνης αὐτοῦ, πολλάκις τὸν ἐκρήμνισαν εἰς αὐτῆς
» τῆς ψεύτιας τὴν ἀβύσσον.

» Ο Κ. Κίγγ ἀπατᾶται φρονῶν ὅτι τὰ συγγένη
» κατ' αὐτοῦ δόπλα τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἀνατολικῆς
» ἐκκλησίας εἰναι αἱ ὕβρεις, τὰ ἀναθέματα καὶ οἱ ἀ-
» φορισμοί. Τὸ δόπλον τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας
» καὶ ὅλου αὐτῆς τοῦ πληρώματος κατὰ τῶν ἐντε-
» λῶς ματαίων ἀγώνων του ἦτον, εἶναι εἰς τὴν πε-
» ρίστασιν ταύτην, καὶ θέλει εἰσθαι διηνεκῶς, Ἡ
» ΆΔΙΑΦΟΡΙΑ. »

ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΛΕΩΣ.

Κωνσταντίνος ὁ Μέγας, θέλων νὰ μετα-
τοίσῃ τὴν αὐτοκρατορικὴν καθέδραν ἀπὸ τὴν Ρώ-
μην, ἔκτισε τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς θέσιν καταλ-
ληλοτάτην τὸ πάλαι Βυζάντιον. Καὶ ἡσαν μὲν καὶ
ἄλλαι αἵτια αἴτιες τὸν ἐκίνησαν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ
πρὸ πάντων ὁ λόγος τοῦ νὰ στήσῃ τὸν αὐτοκρατορί-
κὸν θρόνον εἰς πόλιν, οὗπου ἡ ἐπικρατετέρα θρησκεία
νὰ ἦναι ἡ Χριστιανική.

Κωνσταντίνον τὸν Μέγαν διαδέχονται οἱ τρεῖς
υἱοί του, Κωνσταντῖνος Β'. Κωνστάντιος καὶ Κών-
στας (337). Καὶ ὁ μὲν Κωνσταντῖνος πολεμῶν
μετὰ τοῦ Κώνσταντος διὰ τὴν Αφρικὴν, ἔθαντος,
οἱ δὲ ἄλλοι δύο διεμοιράσθησαν τὴν αὐτοκρατορίαν,
καὶ ὁ μὲν Κωνστάντιος ἔλαβε τὴν Κωνσταντινούπο-
λιν καὶ τὰ ἀνατολικὰ μέρη, ὁ δὲ Κώνστας τὴν Ρώ-
μην καὶ τὰς δυτικὰς ἐπαρχίας. Ο Κωνστάντιος τοιού-
τον τὰ τοῦ Αρείου, ἐπροξένησε μεγάλα κκαὶ εἰς
τοὺς ὄρθιοδόξους, φερθεὶς κατ' αὐτῶν, ὡς οἱ αὐτοκράτ-
τορες τῆς Ρώμης κατὰ τῶν Χριστιανῶν γενικῶς.
Τὸν Κωνστάντιον δικάιεται ὁ ἔξαδελφός του Ιου-

λιανός (361), ἀνὴρ ἄξιος μὲν καὶ φίλος τῆς παιδείας, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄκρον λατρευτής τῆς πολυθέου θρησκείας. Προσεκληθή δὲ Ἀποστάτης ἡ Παραχεβάτης διότι ἀπεστάτησεν ἐκ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως. Οὗτος ἐτάρχετο πολὺ τοὺς Χριστιανούς, προσπαθῶν νὰ εἰσάγῃ τὴν εἰδωλειατρείαν. Εἰς τὸν κατὰ τῆς Περσίας πόλεμον πληγωθεὶς ἀπὸ Χριστιανὸν ἵππεις, ἀπέθανε. Λέγεται δὲ ὅτι εὐθὺς ὅτε ἐδέχθη τὴν πληγὴν, ἐπλήρωσε τὴν χειρά του αἷματος, καὶ φίψας αὐτὸν εἰς τὸν ἀέρα, ἐφώναξε. « Χόρτασε καὶ σὺ, Γαλιλαῖε, » ἦ, κατ' ἄλλους, « ἐνίκησας, Γαλιλαῖε. »

Τὸν Ἰουλιανὸν διαδέχεται ὁ Ἱονίανδος (363) εἰρηνικός ἀνὴρ, καὶ μέγας ζηλωτὴς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἐφ' οὐ τὴν ἐκκλησίαν ἀπῆλαυσε τὴν δόξαν τὴν ματαίως τὴν γνώμην νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ ὁ Ἰουλιανός.

Τὸν Ἰονιανὸν διαδέχεται ὁ Οὐαλεντιανὸς
(364) ὃς τις καὶ χριτήτας ἀκολούθως τὴν Δύσιν,
παρέδωκεν εἰς τὸν ἀδελφὸν του Οὐάλεντα τὴν
Ἀνατολήν. Ο Οὐάλης, Αρειανόφρων ἄν, ἐφέρετο ἐγ-
θρικῶς κατὰ τῶν ὄρθοδόξων, καὶ ἐνέπλησε μεγάλων
ταραχῶν καὶ συγχύσεων τὴν βασιλείαν του.

Τὸν Οὐάλεντα διαδέχεται ὁ υἱὸς τοῦ Οὐαλεντιανοῦ
Γρατιανὸς, ὃς τις καὶ ὑπερασπίζετο μεγάλως τὴν Ὁρ-
θόδοξον Ἐκκλησίαν.

Θεοδόσιος ὁ Μέγας διεδέχθη καὶ τῆς Ανατολῆς καὶ τῆς Δύσεως τὸν θρόνον. Εἶχε δὲ οὗτος μέγαν ζῆλον διὰ τὴν ὄρθροδοξίαν, οὗτον καὶ κατέπαυσε παντελῶς τὴν ἐν μέρει σωζομένην εἰδωλολατρείαν. Μή δλον ὅτι δὲ ἡτον ὁ Θεοδόσιος καὶ καλὸς καὶ ἡμερος, εἰς περιστάσεις ὅμως ἐδείχνυε θυμὸν ἀλογον, ὃς τις τὸν παρεκίνει εἰς κακουργίας, καὶ παραδειγμα σι Θεσσαλονικεῖς, τοὺς ὁποίους περικυκλώσας εἰς τὸ ιπποδρόμιον μὲν ἀπάτην, ἐφόνευσεν ἄνευ διακρίσεως ἥλικιας ἵκανὰς γιλιάδας αὐτῶν.

Σημ. Ἡ πρώτη Οἰκουμενική σύνοδος ἦγινεν, ώς πασίγνωστον, ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, κατά τοῦ Ἀδείου, δοξάζοντος τὸ Ὁμοιό-
υντον. Ἐπὶ δὲ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ἡ δευτέρα Οἰκουμενική
σύνοδος κατά τῶν Μακεδονιανῶν, τῷ δέκατῳ γέντι τοῦ Αγίου πνεύμα-
τος κτίσμα τοῦ Χιοῦ. Ἡτούτη δὲ προσετέθη εἰς τὸ Ἱερὸν Σύμ-
βολον καὶ τό — «Καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Αγίου κτῖλα.»

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Θεοδοσίου, οἱ δύο του υἱοὶ
Ἀρκάδιος καὶ Ὑγώριος διεδέχθησαν τὸν θρόνον (395),
καὶ οἱ μὲν πρῶτος ἔλαβε τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ
τὰ λοιπὰ ἀνατολικὰ μέρη, ὁ δὲ Ὑγώριος τὴν Ρώμην
καὶ τὰ δυτικά.

‘Ο Αρκάδιος ἦτο μὲν ἡμερος καὶ γλυκὺς, ἀλλ’ ἀν-
δέξιος τῆς βασιλείας, διὰ τοῦτο καὶ ἐδεσπόζετο ἀπὸ
τούς εὐνούχους του (μάλιστα τὸν Εὔδρόπιον) καὶ ἀπὸ
τὴν φιλόδοξὸν γυναικά του Εύδοξίαν, καὶ εἰς τὸν
λόγους τῆς ὁποίας μάλιστα πειθόμενος, διηγείρε τὴν
πολυθρούλητον ἐκείνην κατὰ Ιωάννου τοῦ Χρυσοστό-

μου σύγχυσιν, χάριν τῆς ὁποίας διέβηθη καὶ πολὺ^{τε} αἴμα λαοῦ.

Τὸν Ἀρκάδιον διαδέχεται (408) Θεοδόσιος ὁ Μικρὸς, ἐπιτροπεύομενος χάριν τῆς ἀλικίας του ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς του τῆς Πουληρίας.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοδοσίου Β'. ἔγινεν ἡ τρίτη Οἰκουμενική σύνοδος εἰς Ἀφρεσον (431) κατὰ τοῦ Νεστορίου τοῦ δοξάζοντος, διὰ τὸ Χριστός εἶχε μάκρη φύσιν καὶ μέν πρόσωπα, καὶ ὅτι ἡ μάτη τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐπρεπε νὰ λέγηται οὐσιώκος.

Τὸν Θεοδόσιον διαδέχεται ὁ Μαρκιανὸς (450).

Ἐπὶ τούτοις ἔγινεν ἡ Τετάρτη Σύνοδος ἐν Χαλκιδόνι (451) κατὰ τῶν Μονοφωτιῶν ἡ βύτυχιανῶν, τῶν δέξαζόντων μίαν φύσιν εἰς τὸν Χριστὸν σύγιθετον ἀπὸ θεότητα καὶ ἀνθρωπότητα.

Τὸν Μαρκιανὸν διαδέχεται Λέων ὁ Θρᾷξ (457) εὐσεβῆς ἀνήρ. Μετὰ τοῦτον δὲ βασιλεύει Ζήνων [474], ὑπέρμαχος τῆς ὁρθοδοξίας. Αποθάλλει δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλίσκος, ἔφερος ζηλωτὴς τοῦ Εὐτυχιανισμοῦ, διὰ τὸ ὄποιον καὶ παροργισθεὶς ὁ λαός, ἀνεκάλεσεν αὐθις τὸν Ζήνωνα, ὃς τις καὶ ἐξέδωκε τὸ Ένωτικὸν λεγόμενον γράμμα, δι' οὗ ἀνεθεματίζοντο αἱ αἵρεσις τοῦ Ἀρείου καὶ Εὐτυχοῦς. Καὶ αὐτὸς δὲ ἀκολούθως ὑποπέσας εἰς τῶν Μονοφυσιτῶν τὴν αἵρεσιν, ἐπροξένησεν οὐκ δόλια κακὰ εἰς τοὺς ὁρθοδόξους.

Τὸν Ζῆνωνα διαδέχεται Ἀναστάσιος ὁ Δίκορος [491] δοὺς τις καὶ τοι δοὺς ἔγγραφον ὀμόλογίαν τῆς ὀρθοδοξίας του εἰς τὸν τότε Πατριάρχην Εὐφημίουν, ἀκολούθως ἐφάντη τὰ τῶν Μονοφυσιτῶν φρονῶν, ἐφ' ὧ τε καὶ κατετάραζε τοὺς ὀρθοδόξους, ἐξορίζων τοὺς πατριάρχας, καὶ καταδιώκων τοὺς μὴ φρονοῦντας τὸ δόγμα αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείσεως τοῦ Σπάνιωνος, Ὁδοκόρος, βασιλεὺς τῶν Γερμανῶν, χάριν τῶν λογομαχιῶν τούτων τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκυρίευε τὴν Ῥώμην, ἀλλὰ, καὶ τοῖς Ἀρειανοφρόνων ἐφέρθη ἡμέρως πρᾶξ τοὺς ὑπάκουούς του. Κατὰ δὲ τὸ 493 ἔλαβε τὴν Ῥώμην Θεοδέριχος, διὰ βασιλεὺς τῶν ἀνατολικῶν Γότθων, στοιχεῖον καὶ αὐτὸς (εἰς τὴν ἀρχὴν) ἡμέρως πρᾶξ τοὺς ὅρθοδόξους. Εἰς δὲ τὴν Ἀφρικὴν οἱ βασιλεῖς τῶν Βαζαλήων, Γιέρειχος, καὶ οἱ διάδοχοι του Ὄναρτος καὶ Βαυδακούμδος, κλ., Ἀρειανοφρόνες ὄντες ἐπροξένησαν ἀνήκοουστα κακὰ εἰς τοὺς ὅρθοδόξους, καίσαντες καὶ αὐτοὺς καὶ τὴν ἐκκλησίαν των, καὶ κάμνοντες τὸ πᾶν διὰ νὰ τοὺς φέρωσιν εἰς τὴν αἴρεσιν τῶν.

(Ἀκολουθεῖ συνέγεια).

K. M. Σ.

Πολλοὶ ἀναχωρηταὶ διὰ μεγαληφέναν ἐγκράτειαν ἔκαμπνον πολλὰς καινοπαθείας καὶ σκληραγωγίας εἰς τὸ σῶμά των, ἀλλ᾽ ὅλους ὑπερέβησαν οἱ Σινιτῖται, λαβόντες τὴν ἀρχὴν ἐκ τοῦ πλησίον τῆς Ἀντιοχείας ἀποκήσαντες Συνεώνος. Ήπειρ τὰς ἀρχὰς τῆς Πέμπινης